

ФАКУЛЬТЕТ ОБЛІКУ ТА ФІНАНСІВ

АКАДЕМІЧНА МОБІЛЬНІСТЬ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Дорошенко Андрій, к.е.н., доцент;

Єгорова Олена, к.е.н., доцент;

Кончаковський Євген, к.е.н., доцент

Академічна мобільність – можливість учасників освітнього процесу навчатися, викладати, стажуватися чи проводити наукову діяльність в іншому закладі вищої освіти (науковій установі) на території України чи поза її межами.

Таким чином академічна мобільність дає змогу учасникам освітнього процесу навчаючись в конкретному закладі вищої освіти отримати досвід навчання, стажування чи викладання в закладі – партнері.

В сучасних умовах академічна мобільність набуває все більшого поширення серед здобувачів вищої освіти, оскільки, за великим рахунком, є елементом вільного вибору та дозволяє їм порівняти рівень навчання в закладі-партнері та рідному закладі вищої освіти, або обрати для вивчення ті дисципліни які рідний заклад не пропонує для вибору, або взагалі немає.

Незважаючи на те що законодавство та більшість положень закладів вищої освіти, що регулюють процес здійснення академічної мобільності дозволяють її здійснення на весь семестр, проте в переважній більшості випадків така мобільність носить форму кредитної – здобувач опановує одну або декілька освітніх компонент які потім визнають та перезараховуються в закладі його постійного навчання. Відповідно такий підхід призводить до необхідності фактичного навчання у двох закладах вищої освіти одночасно, що реально може бути реалізовано лише у випадках досить близького розташування таких закладів, а це, в свою чергу, автоматично суттєво зменшує кількість партнерів для такої мобільності та збільшує витрати часу здобувача вищої освіти на територіальне переміщення.

Ще однією особливістю проведення програм академічної мобільності є процес узгодження графіків навчального процесу. Так коли в одному закладі вищої освіти за графіком може бути теоретичне навчання то в закладі-партнері в цей час може проходити навчальна, виробнича практики чи щось інше, що внесе складності або взагалі унеможливить здійснення мобільності за таких умов.

Одночасно слід відмітити, що поширення та удосконалення дистанційних технологій навчання вносять свої корективи в процес проходження навчання за програмами академічної мобільності.

Оскільки останні два роки вища освіта живе в умовах періодичного масового дистанційного навчання, то можна говорити про можливість здійснення кредитної мобільності з використанням дистанційних технологій, а отже розширити перелік закладів-партнерів щодо її здійснення. За таких умов здобувач вищої освіти може проходити навчання в будь-якому закладі України (чи взагалі за кордоном) не маючи проблем з територіальним переміщенням.

Одночасно слід відмітити за таких умов необхідна чітка домовленість між закладами партнерами щодо особливостей такого навчання та умов приєднання до занять в дистанційному форматі.

Отже слід відмітити, що в сучасних умовах академічна мобільність виступає одними із чинників підвищення якості вищої освіти (обмін досвідом та підвищення конкуренції) а використання дистанційних технологій навчання істотно розширює географію її застосування.

Список використаних джерел:

1. Вікторов В. Нові моделі управління освітою: [Процес перетворень у системі управління освітою України відповідно до вимог Болонського процесу] / В. Вікторов // Вища освіта України. – 2005. – № 2. – С. 66-71.

2. Данилишин М. Оболонювання: [Погляд на приєднання України до Болонського процесу: труднощі приєднання] / М. Данилишин // Всеукраїнська технічна газета. – 2005. – № 27 (7 липня). – С. 8-9.

3. Інтернаціоналізація освітнього та наукового процесів в Ужгородському національному університеті як складова стратегії розвитку вишу / М. Лендзел [та ін.] // Міжнародний науковий вісник: збірник наукових праць [ред. кол. І. В. Артёмов (голова) та ін.] – Ужгород: ДВНЗ «УжНУ», 2015. – Спецвип. 1(10). – 440 с.

ВИКОРИСТАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НЕФОРМАЛЬНОЇ ТА ІНФОРМАЛЬНОЇ ОСВІТИ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ 072 ФІНАНСИ, БАНКІВСЬКА СПРАВА ТА СТРАХУВАННЯ

Чумак Валентина, к. е. н., доцент;

Безкровний Олександр, к. е. н., доцент;

Бражник Людмила, к. е. н., доцент

Глобальні проблеми в суспільстві надають особливої гостроти завданням розвитку людини як суб'єкта соціальної творчості, як особистості, що володіє високим рівнем інтелектуальної та творчої активності.

Сучасні можливості для освіти і навчання практично необмежені як у часі, так і в просторі. Окремі особи навчаються і здобувають нові вміння, навички і компетенції не лише у традиційному навчальному форматі, тобто в аудиторіях (формальна освіта), а все більше за їх межами. Важливі знання здобуваються на роботі, через участь у діяльності громадських організацій чи у віртуальному просторі завдяки Інтернету та мобільним пристроям як індивідуально, так і спільно з іншими членами суспільства.

Розвиток теорії формальної освіти веде свій початок від Дж. Локка (XVII ст.), І. Г. Песталоцці, І. Канта та ін (XVIII–XIX ст.). До феномену неформальної та інформальної освіти, за твердженням А. Гончарука та С. Яблокова, в Європі звернулися наприкінці XIX ст., при цьому виокремивши дві основні концепції: власне європейську та американську. В основі американської концепції лежить той факт, що неформальна освіта розвивається виходячи з пізнавальних потреб людей, які вимагають для їх задоволення все нових і різноманітних освітніх